

ШТА ОСТА

Шта оста од златног,
Од гранитног царског Душановог града.
Дара неимара,
Сликара,
Када су давно разграбљени
И злато
И дрво
И камен.

Бистрица још само,
Стешњена брдима
Распетим у луку
У вечном хуку
Чува царски знамен.

10. јуна 1989.

НА ГАЗИМЕСТАНУ

Сунце је и данас у зениту застало
Да претражи још који кутак овог поља равна;
Не би ли проникнуло у тајну
Макар једне приче настале одавна
И разабрало из чега су исткана
Њена сазвучја танана.

Овде све што је,
Јесте и није:

Вода са Звечана,
Сев сабаља и зов труба,
Видовданско јутро,
Црвени божури,
Страхињина љуба.

Овде свако изнова
Назире јурише својих јунака
Пред којима све пада
Ломи се и крши;

Размичу међе свога царства
И тек што му слава не допадне шака
Прене га јава и снове распрши.
И шта се све за ових шест стољећа
Још не изрече,
Док збиља на Косову
Измиче
И неким другим немилим
Токовима тече.

На Газиместану 15. јуна 1989.

СОПОЋАНИ РАШКИ НА ИЗВОРУ

Сопоћани Рашки на извору,
Бисер у стисци сурових брда.
Песма је за себе по сваком избору,
Ма колико била мерила тврда.

Сопоћани Рашки на извору,
Прилегла птица за трен у гнезду
Да проживи снове на далеком мору
Сливене у једну заједничку звезду.

Сопоћани Рашки на извору
С природом срасли по ћуди срећи,
Чекајући своју вапијућу зору,
Морали су границу немогућег прећи.

Сопоћани Рашки на извору
Избрушена мисао с градњом манастира
Удахњује живот у сваку пору
Овога твога свежег ведроплавог мира.

Сопоћани, 15. јуна 1989.